

Mijn naam is Cora Magrijn, ouder van een turnende dochter van 12 jaar.

Deze Position Paper is mijn persoonlijke bijdrage aan het rondetafelgesprek op 2 november 2020 over het thema '(on)veiligheid in de turnsport' van de vaste commissie VWS van de Tweede Kamer en met name gericht op de misstanden uit de jaren 2014 t/m heden. Ik schrijf dit stuk, omdat ik ervan overtuigd ben, en weet, dat wij niet het enige gezin zijn dat getroffen is door turn-terreur. Ik vind het dan ook heel belangrijk om dit ouderperspectief onderdeel te maken van het blok 'omgeving' in het rondetafelgesprek. Immers zijn wij als ouders altijd hoofdverantwoordelijk voor het welzijn van onze kinderen.

Mijn dochter is op driejarige leeftijd begonnen met recreatief turnen. Met heel veel plezier bezocht zij wekelijks de lessen. De turnlerares liet ons weten dat zij zag dat onze dochter talent heeft en op zesjarige leeftijd nam mijn dochter deel aan een talententest. Na deelname aan de test kreeg ze de uitnodiging om deel te nemen aan selectietrainingen. Onze dochter was enorm enthousiast en deed niets anders dan rennen, springen en op haar kop staan en wilde niets liever dan heel veel turnen.

Wij als ouders waren totaal niet bekend met de turnsport en evenmin met 'topsport'. Al snel werd ons heel duidelijk (gemaakt) dat wij en onze dochter dankbaar mochten zijn om als uitverkorene te mogen trainen bij de beste vereniging van Nederland aldus vereniging S.V. Pax Haarlemmermeer.

De eerste tijd bij S.V. Pax Haarlemmermeer, toen nog een door de KNGU erkend Talent Opleidings Centrum, verliep in vergelijking tot de jaren daarna redelijk goed. De kwalificatie 'redelijk' heeft niets te maken met de kwaliteit van de trainingen en haar coaches in die tijd, want die waren goed, maar alles met de communicatie en sfeer op de club.

Op achtjarige leeftijd kwam mijn dochter in de 'grote' zaal terecht en werd daar blootgesteld aan alle misstanden zoals bekend uit de vele rapporten en dossiers. Kleineren, straffen, negeren en uitschelden!

Begin 2017 heb ik als ouder met het bestuur gesproken en mijn zorgen geuit over de signalen die ik van mijn dochter kreeg en mijn eigen waarnemingen binnen de club. Ik ben het gesprek aangegaan met de inmiddels afgetreden voorzitter en verenigingsmanager. Het enige resultaat van dit gesprek is geweest dat mijn dochter vanaf dat moment nog meer werd genegeerd. Op basis van haar prestaties gedurende het wedstrijdseizoen had zij zich gekwalificeerd om deel te nemen aan het districtsteam en dus mocht ze turnen in Ahoy Rotterdam, een droom van ieder turnend meisje. Een ervaring die haar is ontnomen, omdat ik als moeder het bestuur heb aangesproken en met verbetersuggesties ben gekomen. Een van de belangrijkste suggesties toen gedaan was turnsters positiever benaderen zonder negatief woordgebruik, bijvoorbeeld. Dit gesprek heb ik toendertijd gevoerd met een goede vriendin, die tevens oud-Olympiër en schooljuf was. Samen hebben wij hulp aangeboden met op een presenteerblaadje een mix van ouder-ervaring, topsport-ervaring en pedagogische ervaring. Hierna werd echter besloten dat mijn dochter niet naar Ahoy mocht. Met het heersende onveilige klimaat in het achterhoofd was de link tussen gesprek en deze keuze snel gelegd.

Na alles wat er in 2017 voorvalt, met als klap op de vuurpijl het niet mogen turnen in Ahoy, is de maat vol. Aan het einde van het seizoen heb ik mijn dochter voor de keuze gesteld te stoppen met turnen of verder te turnen bij een andere vereniging. Een keuze die in de eerste instantie bij mijn dochter veel onbegrip heeft opgeroepen en haar veel verdriet heeft gedaan. Onbegrip omdat het voor mijn dochter heel normaal was om te worden gekleineerd, gestraft en uitgescholden en angst te voelen. Verdriet om haar oude vertrouwde omgeving en turn-vriendinnen achter te laten en te weten hoe er op toekomstige wedstrijden tegen je gedaan zou worden door je oude club.

In het jaar 2017 heb ik ook voor het eerst contact gezocht met de vertrouwenscontactpersoon van de KNGU met betrekking tot de de misstanden bij S.V. Pax. Een gesprek dat in mijn geheugen gegrift staat. De vertrouwenscontactpersoon sprak de woorden: "mijn onderbuikgevoel heeft mij altijd al gezegd dat het niet goed is daar, maar heb nooit mijn vinger erop kunnen leggen". Vanaf dat moment heb ik veelvuldig contact gehad met de VCP en ben altijd in gesprek gebleven. Melding blijven maken, die andere ouders wiens kinderen nog bij Pax trinden niet hebben durven doen. Ik was immers het voorbeeld van wat er met je zou gebeuren als je opkomt voor de veiligheid van je kind. Je wordt dan uit de club gezet en kon dan ook niet meer genieten van de enorme invloed die de coaches van Pax hebben op je eventuele carrière, iets wat je maar al te duidelijk werd gemaakt. Turnsters en hun ouders kregen bijvoorbeeld te horen dat meisjes die PAX verlaten hadden toch niets meer presteerden.

Ondanks alle meldingen heeft de KNGU de club S.V. Pax Haarlemmermeer een nog belangrijkere status toegekend: Regionaal Trainings Centrum? In mijn ogen een niet te begrijpen beslissing met het oog op het niet voldoen aan één van de belangrijkste criteria, namelijk een veilig sportklimaat.

Mei 2018 bereikt mij het verschrikkelijke nieuws dat een oud clubgenootje van mijn dochter en meisje wie ik meerdere malen heb weggebracht, haar nek heeft gebroken tijdens de training. Ik begrijp heel goed dat waar er getraind wordt ongelukken gebeuren. Maar waar ik vooral van ben geschrokken, is de (niet) hulp na het ongeluk. Er is haar toe geschreeuwd zelf uit de blokkenbak (zachte landingsbak achter een trampoline of ander toestel) te klimmen na een val met haar achterhoofd nek op de trampoline. Uiteindelijk is een van de heren trainers aan komen snellen en heeft hulp verleend. Desbetreffende trainer heeft inmiddels de club moeten verlaten en heeft een zwijgcontract moeten tekenen, is mij door meerdere bronnen gemeld. Bij een ongeluk met een turnster is de desbetreffende club verplicht dit te melden bij de KNGU, ook omdat deze turnster deel uitmaakte van de OJTS, Oranje Talent Selectie voor de beste jonge turnsters van Nederland. De club heeft het ongeluk en het daaruit voortgekomen letsel verzwegen en bij navraag zelfs eerst ontkent.

In oktober 2018 wordt er eindelijk een onderzoek ingesteld naar mogelijke misstanden bij S.V. Pax Haarlemmermeer door het onafhankelijke ISR (Instituut Sport Rechtspraak). Een onderzoek geïnitieerd door de KNGU. Wat waren wij als ouders verheugd dat eindelijk de waarheid boven tafel zou komen. Zo blij als wij waren met de aankondiging van het onderzoek, zo teleurgesteld waren wij met de samenvatting gemaakt door de KNGU van het uitgebreide onderzoek uitgevoerd door het ISR. De tekst is door de KNGU op zo'n manier geknipt en geplakt, dat het geen correcte weergave is van de conclusies van het onderzoek, en daarmee een verkwanseling van de werkelijkheid. De samenvatting laat geloven dat alle

4 bewezen misstanden betrekking hebben op een reeds vertrokken trainer, wat in werkelijkheid niet het geval is. Mijn dringende verzoek is en blijft nog steeds: Maak het ISR rapport openbaar zoals het geschreven is. De KNGU heeft hier al meerdere malen over gezegd dat dit nooit zal gaan gebeuren in het kader van de privacy van betrokkenen.

Omdat alle voorgaande stappen niets hebben opgeleverd, heb ik besloten om de media op te zoeken, waar ik een enorme hoge prijs voor moet betalen. Dat er negativiteit van zou komen, was ik op voorbereid, maar niet op een persoonlijke lastercampagne, onder andere in mijn buurt en via social media, waarin ik als pedofiel ben weggezet met mijn volledige naam en adres. Aangifte is gedaan bij de politie, maar helaas nog altijd zonder resultaat. Dat het zo gevaarlijk zou zijn, om voor zoiets essentieels als de veiligheid voor je kind op te komen, kan ik haast niet geloven. Het is voor mij een bewijs dat mensen, ouders, coaches, bestuurders, in deze omgeving niet meer in staat lijken hun moreel kompas te raadplegen. Ook in mijn geval, was de KNGU er alleen voor de club en coaches. Steun heb ik nooit mogen ontvangen, erger nog, ik kreeg eerder een trap na. In de e reactie van de KNGU stellen zij dat ze natuurlijk niet op de hoogte zijn waar ik mij in mijn vrije tijd mee bezig houd.

Als ouder blijf ik de morele en maatschappelijke verplichting voelen om deze misstanden aan de kaak te stellen. De opmerkingen zoals: 'waar zijn de ouders van die kinderen' en 'waarom doen ouders niets' maken mij enorm verdrietig, boos en gefrustreerd! Je helpt ons als ouders beter om eerst proberen te begrijpen hoe sluipend en kruipend je verzeild raakt in deze wereld en de misstanden die daar plaats hebben. Het een proces waar langzamerhand de puzzelstukken op hun plaats vallen. En dat is heel pijnlijk, kan ik u vertellen. Inmiddels een aantal jaar verder ben ik ook boos op mezelf, boos dat ik het heb laten gebeuren, boos dat ik zo naïef ben geweest om vertrouwen te hebben, eerst in de redelijkheid en verantwoordelijkheid van de club, later in die van de KNGU. Echter, opgeven is niet een van mijn karaktereigenschappen. Ik blijf vechten voor een veilig sportklimaat.

Al het bovenstaande, en zeker de lastercampagne, heeft een enorme impact op ons hele gezin. Ik heb mijn turnende dochter in de laster-periode uit veiligheid ergens anders ondergebracht, ze heeft een tijd niet naar school gedurfd, schaamt zich nog altijd en is angstig, zelfs nu nog. Ik zelf heb ook een tijdje niet de deur uit durven gaan en kijk nog altijd over mijn schouder. Mijn dochter is inmiddels onder behandeling geweest bij kinderpsycholoog waar PTSS verschijnselen zijn vastgesteld. Gelukkig is het een fantastische stoere meid en stap voor stap gaat het beter.